

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/267/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225594
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Hvizdoš
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2014:3112225594.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudcom Mgr. Petrom Hvizdošom v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova ul.č. 25, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova ul.č. 4, proti odporcovi Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13 v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh zamietla.

Odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Návrhom, podaným na tunajšom súde dňa 27.09.2012, sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody 3.204,56 Eur a nemajetkovej ujmy 640,91 Eur, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Ďalej uviedol, že v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa ust. § 38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu za účelom vymoženia pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 2530138 uzavretej s dlžníkom F. Š., nar. XX.XX.XXXX. Návrh na vykonanie exekúcie súdny exekútor zaevidoval pod spis. zn. EX 3912/2010. V rámci uvedeného exekučného konania súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu t.j. Okresnému súdu Trenčín a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdny exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Navrhovateľ na označenie exekučnej veci uviedol všetky informácie, ktoré sú mu známe, pretože exekučný súd navrhovateľovi neoznámil spisovú značku exekučného konania. Poukázal na to, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Exekučná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 3.5.2011, keď zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, hoci exekučné konanie začalo dňa 23.3.2010. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby. Omeškanie predstavovalo viac ako 406 dní. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu (Okresného súdu Trenčín)

založený pre uvedené exekučné konanie vedené medzi navrhovateľom a vyššie menovaným povinným pre vymożenie peňažnej pohľadávky z uvádzanej zmluvy o úvere. Podľa navrhovateľa nesprávny úradný postup súdu charakterizovaný a/ nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a b/ vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa. Exekučný súd postupom podľa § 44 ods. 2 Ex. por. spôsobom odporujúcim zákonu, keď bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej realizoval úplný judičiálny proces, sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov, a teda porušil fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Zdôraznil, že exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. Zákona o rozhodcovskom konaní, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku ani nepokračuje v konaní v rozsahu uvedenom v žalobe alebo vo vzájomnej žalobe. Zákonodarcu kreáciou § 40 a § 43 Zákona o rozhodcovskom konaní prejavil vôľu poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci, na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd len vtedy, ak dôjde k splneniu formálnych a materiálnych podmienok definovaných v § 40 a k splneniu dôjde včas, t.j. v lehote stanovenej v § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní. Z hľadiska princípu právnej istoty nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd - dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkov rozhodcovského rozsudku na právne postavenie dlžníka tam, kde neexistujú, a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase. Ochrana práva, pre ktorú existovala právnymi predpismi vymedzená procesná cesta, nie je možné využiť po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť, a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom. Exekučný súd svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu, čím formálne vyvolal stav prekážky veci rozhodnutie v právnom vzťahu medzi navrhovateľom a dlžníkom. Na jednej strane totiž existuje relevantný exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, ktorý už nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty podľa § 41 a chýbajúci subjektívny prvok, ale tento je materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany navrhovateľa iniciovať občianske súdne konanie a žiadať ochranu práva pred súdom na zaplatenie istiny a príslušenstva, pretože existenciou rozhodcovského rozsudku je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodutej. Prekážka veci rozhodutej tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo. Podľa aktuálnej právnej úpravy je pritom rozhodcovský rozsudok rovnocenný exekučný titul ako rozsudok vydaný všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Postup exekučného súdu navrhovateľ hodnotil ako nesprávny a v rozpore s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe a neexistuje okolnosť, ktorá by umožnila vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodutej. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, 1. ÚS 13/05). Navrhovateľovi vznikla majetková škoda v celkovej výške 3.204,56 Eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá už nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v konaní, vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového vzťahu, založeného zmluvou o úvere.

Zároveň navrhovateľ ako poškodený uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva navrhovateľa. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímnych očakávaní poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov, smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bude zamietnutá. Postup exekučného

súdu zamedzil navrhovateľovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Ako ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ tiež uviedol:

a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;

b. Vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov;

c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Navrhovateľ si uplatnil primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 640,91 Eur, t.j. 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou). Navrhovateľ uviedol, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak bez pozitívnej reakcie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhovateľ požiadal súd, aby medzitýmnym rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods. 2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe veci tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho z uvedenej Zmluvy o úvere menovaným dlžníkom postupom, ktorým by správne interpretoval a aplikoval ust. 44 ods. 2 Ex. poriadku a aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu v požadovaných sumách, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca v písomnom vyjadrení zo dňa 1.8.2013 žiadal návrh zamietnuť ako nedôvodný a navrhovateľovi nepriznať náhradu trov konania. Uviedol, že už v návrhu sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. neuvedenie spisovej značky príslušného exekučného konania, pod ktorou je vedené na súde, absencia relevantných údajov ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ tak preniesol celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Zdôraznil, že z návrhu nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keďže navrhovateľ uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe priesťahov. Nie je teda jednoznačné, na základe akého titulu si navrhovateľ uplatňuje škodu. Čo sa týka priesťahov v konaní v prvom rade je potrebné poznamenať, že navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 03.05.2011, č.k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilantius iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak navrhovateľ nekonal, je možné pripísať iba jemu. V druhom rade, odporca má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať priesťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Poukázal na to, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 bol okresnému súdu doručený predmetný návrh vo veci, je zrejmé, že navrhovateľ ho nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, tak, ako to predpokladá § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ale skôr. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Preto má odporca za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu poukázal odporca na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., pričom navrhovateľ podľa jeho názoru doposiaľ dôkazy predpokladané týmto ustanovením, nepredložil. Ďalej uviedol, že lehota na poverenie

exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov, by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázal aj na ustanovenia Exekučného poriadku, keď podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01.06.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. Pred 01.06.2011 § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znel "vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených". V samotnej dôvodovej správe, je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Argumentácia navrhovateľa je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikuje na rozhodcovské rozsudky aj pred 01.06.2011. Navrhovateľ argumentoval aj judikatúrou Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02 ktorá konštatuje, že "Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (porovnaj napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem "zbytočné prieťahy" obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00)." K zamietnutiu návrhu na vydanie poverenia odporca uviedol, že navrhovateľ si v súvislosti so zamietnutím návrhu na vydanie poverenia uplatňuje svoj nárok titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý podľa neho spočíva v nesprávnej aplikácii právnych predpisov. Napriek absencii legálnej definície pojmu nesprávny úradný postup v samotnom zákone je v súlade so závermi rozhodovacej praxe v tejto oblasti nutné dospieť k záveru, že ide o tie prípady vzniku škôd, ktoré sú vyvolané inou činnosťou orgánov verejnej moci než rozhodovacou. Odporca odkázal v tejto súvislosti na nasledovné judikáty: rozsudok NS ČR zo dňa 29.06.1999 sp. zn. 2Cdo 129/97, rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/24/04, uznesenie NSČR zo dňa 25.08.2009, sp. zn. 25Cdo 1018/2007. Je nepochybné, že posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Z ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., v spojení s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je zrejme, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je o. i. nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných navrhovateľom splnená. Predmetné rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť/ nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázku správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia taktiež nie je na mieste posudzovať. Ide o namietanie samotného rozhodnutia, a preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Zároveň v tejto súvislosti poukazuje odporca aj na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie §44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa §41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Navrhovateľ ďalej uvádza, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal "opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu". V tejto veci, je potrebné uviesť, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo

146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2011 sp. zn. 5Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. Pokiaľ ide o navrhovateľom namietané prietahy v konaní, v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto holi konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Navrhovateľ si vo vzťahu k uvedenému ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a teda odporca nepovažuje existenciu prietahov v konaní za preukázanú. Ďalej, pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru odporcu navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbreňuje množstvo podaných návrhov, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií. Čo sa týka prípadov uplatnenia majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom je potrebné poukázať na nasledovné. Žalobca v prvom rade nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevykonal pohľadávku. Rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku navrhovateľa na súde, v tejto súvislosti odporca poukazuje na judikatúru zaoberajúcu sa touto otázkou napr. uznesenie KS v Trnave zo dňa 31.05.2012 sp. zn. 10CoE 308/2011 či uznesenie KS v Žiline zo dňa 11.07.2012 sp. zn. 20CoE 94/2012. Navrhovateľ mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v návrhoch namietal. Odporca upozornil na to, že ak by si aj navrhovateľ uplatnil nárok novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, v ktorej ho požaduje od odporcu (čo však nepreukázal a ani preukázať nemôže) a v druhom rade, že pohľadávky sú nevykonalé v dôsledku pochybenia okresného súdu. Túto skutočnosť však navrhovateľ nepreukázal a ani nepreukáže, a to najmä (ale nielen) s ohľadom na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, niektorí dlžníci by boli po smrti, atď ... Na základe všetkých uvedených skutočností je odporca názoru, že navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, v prvom rade vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011. V druhom rade požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmkoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. Odporca považuje za krajne nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody. Navrhovateľ zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu odporca nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej

náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré navrhovateľ inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Odporca v tejto súvislosti priložil list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RMjkb D(2010)] 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami navrhovateľa dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C- 76/10). Z popísaného je zrejmé, že navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkoprijímových osôb. Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. Odporca záverom zdôraznil, že podľa jeho názoru navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia, a to po zákonom stanovenej lehote) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Odporca má skôr za to, že stav, v ktorom sa navrhovateľ ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Súd vytyčil prvé pojednávanie v tejto veci na 4.9.2013. Dňa 30.8.2013 navrhovateľ doručil súdu e-mailom návrh zo dňa 30.8.2013 na zrušenie vytyčeného termínu pojednávania z dôvodu jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti navrhovateľa proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým nevyslovil zaujatosť sudcu. Okresný súd na pojednávaní 4.9.2013 uznesením č.k. 27C 267/2012-52 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol a vyhlásil rozsudok č.k. 27C 232/2012-55, ktorým návrh vo veci samej zamietol, odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

Na základe odvolania navrhovateľa Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 5Co/479/2013-119 zo dňa 15.10.2014 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že okresný súd nedoručil vyjadrenie odporcu navrhovateľovi, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Vyjadrenie odporcu bolo navrhovateľovi doručené spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 16Co/382/2013-115 zo dňa 15.10.2014 uznesenie súdu prvého stupňa o neprerušení konania potvrdil.

Účastníci boli na druhé pojednávanie dňa 3.12.2014 riadne a včas predvolaní, no nezúčastnili sa ho. Navrhovateľ e-mailom zo dňa 27.11.2014 zaslal súdu totožný návrh na zrušenie pojednávania a návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti navrhovateľa proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým nevyslovil zaujatosť sudcu. Zároveň navrhovateľ v uvedený deň doručil súdu návrh na prerušenie konania s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod spis. zn. 7C/6/2010. Súd oba návrhy navrhovateľa na prerušenie konania uznesením na pojednávaní dňa 3.12.2014 zamietol, pretože ich vyhodnotil ako nedôvodné. Návrh na prerušenie konania, ktorému nebolo vyhovené, nie je sám o sebe dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania podľa § 119 ods. 1 O.s.p.. Námietka zaujatosti sudcu vznesená navrhovateľom bola Krajským súdom v Trenčíne vyriešená. Okresný súd je povinný vo veci konať bez zbytočných prietahov. O termíne pojednávania 3.12.2014 mal navrhovateľ vedomosť od 18.11.2014, kedy mu bolo doručené predvolanie. Skutočnosť, že súd návrh navrhovateľa nepovažuje za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania,

musela byť navrhovateľovi zrejmá, pretože súd mu podľa § 119 ods. 4 O.s.p. neoznámil, že pojednávanie odročí. Navrhovateľ teda mal reálnu možnosť zúčastniť sa pojednávania, na ktorom bolo vykonané dokazovanie v zmysle zásady priamosti a ústnosti. Odporca svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil hospodárnosťou konania, nežiadal o odročenie pojednávania. Z uvedených dôvodov súd podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov.

Súd z vykonaného dokazovania zistil nasledujúci skutkový stav:

Zo spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 61Er 1153/2010 súd zistil, že dňa 10.5.2010 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie vo veci vedenej na jeho exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 3912/10 v prospech navrhovateľa v procesnom postavení oprávneného na základe jeho návrhu zápisnične spísaného u exekútora dňa 23.3.2010 proti povinnému F. Š. za účelom vymoženia 723 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou a.s., Bratislava spis. zn. SR 22646/09 zo dňa 29.1.2010.

Keď navrhovateľ na základe výzvy súdu zo dňa 10.12.2010 predložil súdu predmetnú zmluvu o úvere, Okresný súd Trenčín vydal dňa 7.4.2011 uznesenie č.k. 61Er 1153/2010-11, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že rozsudok rozhodcovského súdu nie je spôsobilým exekučným titulom. Rozhodcovský súd zaviazal rozhodcovským rozsudkom povinného na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi, okrem iného na neprimeraný úrok vo výške 0,25% denne, uplatnený nárok neposúdil podľa predpisov na ochranu práv spotrebiteľov. Navrhovateľ nepreukázal, žeby bol úver poskytnutý povinnému na výkon povolania, zamestnania, alebo podnikania. Zmluva o úvere neobsahovala zákonom č. 258/2001 Z.z. vyžadovaný údaj o RPMN, preto je úver bezúročný a bez poplatkov, čo rozhodcovský súd nezohľadnil. Exekučný súd súlad rozhodcovského rozsudku so zákonom preskúmal podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Uvedené uznesenie navrhovateľ napadol odvolaním, pričom Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 4CoE/328/2011-24 zo dňa 28.12.2011 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne, pričom v odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku správne vyhodnotil nesúlad exekučného titulu so zákonom s tým, že právo exekučného súdu preskúmať rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska hmotného práva jednoznačne vyplýva z ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

V exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia zo strany navrhovateľa za účelom rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ani sťažnosť navrhovateľa na prietahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a/, d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 /ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z./ štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci, a/ nezákonným rozhodnutím, d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Súd na základe tvrdení navrhovateľa, uvedených v návrhu zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Nesprávneho úradného postupu sa mal uvedený okresný súd dopustiť tým, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote. Nesprávny úradný postup exekučného súdu videl navrhovateľ i v tom, že exekučný súd nesprávne úradne postupoval, keďže rozhodol o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie tak, že nevydal poverenie, ale žiadosť o udelenie poverenia zamietol, čím prekročil svoju právomoc a založil prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Keďže skutkové tvrdenie navrhovateľa o konaní, ktoré vyvolalo zodpovednosť štátu sa nevzťahovalo k postupu, ale k rozhodnutiu súdu, ktorým súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia, súd uzavrel, že navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy aj titulom nezákonného rozhodnutia.

V zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. objektívna zodpovednosť štátu za vznik škody vzniká, ak sú splnené súčasne tieto podmienky: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o návrhu na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi, 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. V prípade nespĺnenia čo i len jednej z podmienok, nemožno konštatovať zodpovednosť štátu za škodu. Súd na vec aplikoval ustanovenia citovaného zákona v znení účinnom v čase navrhovateľom tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu /obdobie od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na exekučný súd do rozhodnutia o nej/, počas ktorého obdobia mala navrhovateľovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vzniknúť škoda.

Zákon č. 514/2003 Z.z. v § 9 ods. 1 považuje za nesprávny úradný postup aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia, Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Zo spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 61Er 1153/2010 bolo preukázané, že dňa 10.5.2010 bola na tunajší exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie,

pričom exekučný súd po preskúmaní rozhodcovského rozsudku rozhodol dňa 7.4.2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Súd zdôrazňuje, že podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa tam uvedená lehota na rozhodnutie 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu ustanovenia nevyplýva, žeby procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Rovnaký výklad ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého sa lehota 15 dní nevzťahuje na negatívne rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, podal aj Ústavný súd SR v náleze II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.7.2013. Žiadne ustanovenie Exekučného poriadku nestanovuje exekučnému súdu lehotu na rozhodnutie v prípade zamietnutia žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie. Pretože súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, nemožno konštatovať žiadne porušenie zákonnej lehoty na rozhodnutie, a tým ani nesprávny úradný postup. Aj k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by malo dôjsť v primeranej lehote. Pokiaľ exekučný súd rozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po viac ako 10 mesiacoch od jej doručenia exekučnému súdu, nejde o neprimerané prekročenie lehoty z pohľadu súdnictva a celkového narastajúceho zaťaženia exekučného oddelenia súdu. Navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom šlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, a exekučný súd musí vzhľadom na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku a Zákone o spotrebiteľských úveroch vždy ex offio skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi, či zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a či bola dodržaná zákonom vyžadovaná forma rozhodcovskej doložky. Spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni európskeho spoločenstva, vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že po právnej stránke nešlo o zložitú vec. Z rozhodovacej činnosti súdu bolo zistené, že navrhovateľ na tunajšom exekučnom súde inicioval veľké množstvo exekučných konaní. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 520/2012 zo dňa 10.7.2013, podľa ktorého ani niekoľkomesačné oneskorenie pri rozhodovaní exekučného súdu o procesnom návrhu oprávneného neznamena porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Podľa Ústavného súdu SR totiž v prípadoch, keď jediná spoločnosť iniciovala konanie v stovkách až tisíckach typov o obdobných veciach, je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania prieťahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. Túto skutočnosť je teda potrebné zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci, o ktorej súd koná a kritériá správania žalobkyne ako účastníka súdneho konania. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri, resp. štyri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníkov súdneho konania (2), postup samotného súdu (3) a význam veci pre účastníka (4). In concreto tak ústavný súd túto skutočnosť musel zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci/vecí (referenčným vzhľadom na špecifika prípadov nie je jedna vec sťažovateľky, ale jej typovo rovnaké veci pred konkrétnym súdom), o ktorej/ktorých súd koná, a kritéria správania sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania. Povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa s veľkým množstvom podaní sťažovateľky ipso facto zvyšuje faktickú zložitosť veci/vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania sťažovateľky. V takýchto prípadoch je možné akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmetných konaní. Je možné konštatovať že povinnosťou súdu je vysporiadať sa so všetkými návrhmi žalobkyne, čo sa nevyhnutne dostalo do konkurencie s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prieťahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu. V rámci kritérií a významu veci pre žalobkyňu je možné konštatovať, že v danom prípade nejde napríklad o osobno-statusový spor, pracovný spor či spor pre žalobcu inak existenčný.

Návrh navrhovateľa nie je dôvodný ani pokiaľ ide o navrhovateľovu argumentáciu, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho úradného postupu, keď vykonal komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá exekučnému súdu neprináleží a bola vykonaná mimo konania o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní. Navrhovateľom tvrdený

nesprávny úradný postup sa bezprostredne prejavil v rozhodnutí exekučného súdu, ktorý po vykonaní uvedeného prieskumu zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ teda svoj nárok uplatňoval aj titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Ako už bolo vyššie uvedené exekučný súd pred rozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dôsledne preskúmal súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Konal tak preto, lebo mu to ukladá ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súladom exekučného titulu so zákonom pritom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu ale aj to, či na jeho základe možno exekúciu vykonať, teda či nie je tu taká právna úprava, ktorá by bránila vykonaniu exekúcie na základe tohto exekučného titulu. Na rozdiel od iných exekučných titulov vymenovaných v § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v ust. § 45 priznáva exekučnému súdu právo preskúmať rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska hmotného práva. Exekučný súd má v zmysle § 45 zákona o rozhodcovskom konaní možnosť zastaviť exekúciu napriek právoplatnému rozhodcovskému rozsudku, ak tento rozsudok má nedostatky uvedené v § 46 písm. a), b), alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej exekučnej veci, neprekročil svoju právomoc, ako to v návrhu uvádza navrhovateľ a na vec nemožno aplikovať ust. § 6 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého pri prekročení právomoci orgánom verejnej moci nie je potrebné, aby bolo rozhodnutie zrušené alebo zmenené. Danosť právomoci exekučného súdu vykonať namietané preskúmanie exekučného titulu bola opakovane konštatovaná rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo/146/2011 z 13.10.2011, spis. zn. 5Cdo 230/2011 z 18.9.2012). Právoplatné uznesenie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia nebolo do dňa vyhlásenia tohto rozsudku zmenené alebo zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť tak, ako to ma na mysli ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a preukázanie splnenia tejto podmienky bolo v danej veci podstatné pre ustálenie vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

Súd po vykonanom dokazovaní v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie o veci samej uzavrel, že zo strany exekučného súdu nedošlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu ani k vydaniu nezákonného rozhodnutia podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Ak tento základný predpoklad zodpovednosti za škodu nebol naplnený, tak navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody ani právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Pokiaľ chýba nesprávny úradný postup, nezákonné rozhodnutie, je bez právneho významu preskúmať ostatné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu /škodu, príčinnú súvislosť/ a tým aj nehospodárne vykonávať v tomto smere ďalšie dokazovanie. Preto súd nevykonal dokazovanie znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave dňa 17.1.2014, ktorý doručil súdu navrhovateľ v jednom vyhotovení na správu tunajšieho súdu a bol zaevidovaný pod Spr 703/2014, keďže podľa vyjadrenia navrhovateľa v sprievodnom liste znalecký posudok stanovuje výšku majetkovej škody.

Z uvedených dôvodov súd nerozhodoval o základe veci medzitýmnym rozsudkom tak, ako to navrhoval navrhovateľ, nepriznal navrhovateľovi majetkovú škodu ani nemajetkovú ujmu v peniazoch a jeho návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd pri vyhlásení rozsudku tak, že navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume, ktorá bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozsudku a to podľa § 142 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého má v konaní úspešný účastník právo na náhradu účelne vynaložených trov konania proti účastníkovi, ktorý v konaní úspech nemal. Keďže však odporca do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku svoje trovy konania nevyčísľil a zo spisu mu žiadne trovy konania nevyplývajú, súd podľa § 151 ods. 1 a 2 O.s.p. nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania odporcovi vo vyhlásenom rozsudku a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne v 2 vyhotoveniach.

Podľa § 42 ods. 3 O.s.p. musí byť z podaného odvolania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.